

Zastarjeli tabui koje ruše sadašnji učenici, tekst iz priručnika "UMJETNOST OBRAZOVANJA" Vernese Manov, Bugojno, 2025.

Kažu da je u današnje vrijeme sve što se u bilo kojem smislu čini na profesionalnom planu „mač sa dvije oštrice“. Pri ovoj konstataciji želim, kad uzimam u obzir bavljenje odgojno-obrazovnim sferama!

Zastarjeli tabui koje ruše sadašnji učenici

Kažu da je u današnje vrijeme sve što se u bilo kojem smislu čini na profesionalnom planu „mač sa dvije oštrice“.

Pri ovoj konstataciji želim, kad uzimam u obzir bavljenje odgojno-obrazovnim sferama, reći da to nije mač, već recimo neka okovka ili bojica čiji će i vrh biti zašiljen i čija će oba kraja moći da pišu, crtaju, boje, skiciraju sve što pomisle kao dobru misao iz koje će da iznjedre dobre i produktivne ideje.

Eh, sad!

Već pri glasnom ispoljavanju ove misli, u zbornicama širom svijeta, u uredima ili konferencijskim salama, onaj ko glasno ovo prozbori, doživjet će višedimenzionalnost kazanog i inspirisati bujicu slaganja ili negodovanja sa iskazanim.

Ako se, kojim slučajem, okuraži u nastojanju da ovo i zapiše, sam čin može biti, kako veli u svojoj komediji „Sumnjivo lice“ Branislav Nušić : „Konačno nešto revolucionarno!“

Naravno, svakodnevno u svijetu društvenih dijaloga, i onih licem u lice, ali i onih digitalnih, svi pokušavaju biti revolucionarni. Smisao gubitnika i pobjednika je sad manje bitan.

Bitno je to da se revolucionarna misao treba reći ili napisati sažeto, sa što manje i negativnih, ali i pozitivnih komentara. Na toj tromedi misaono- emotivnih iskaljavanja ili previše ega jer želimo biti najpametniji ili previše bijesa što se na našu misao nakalemio neko negativan sa još negativnijim stavovima i opstruiranjem prvobitne iskazanosti, tragamo za onim mirnim kutkom svemira, bez mnogo talasanja.

Međutim, ta mirnoća, šutnja, neiskazivanje stavova u tinejdžerskom ili adolescentskom periodu nije rješenje od strane onog ko progovara ili se bavi važnim edukativno-umjetničkim, socijalno-društvenim temama.

Zašto?

Zato što netalasanje, šutnja i ono stanje zaleđenosti pod krinkom izraza „GLUHO BILO“ stvara toliki prostor prešućenosti u kojoj može da opserviraju do mile volje sve negativnosti ovog svijeta, od pedofilije, alkohola, droge, kriminala, preko stravičnog femicida, rušilački nastrojenih porodičnih odnosa do onih najstrašnijih stranica knjiga i interneta gdje se stavovi o ugnjetavanjima, prostituciji i ubistvima promovišu kao „izazovi modernog vremena“, iako se već od početka trajanja čvječanstva ljudski rod i društvene zajednice bore protiv toga.

Sad, dok nabrajam, listam po glavi sve ove navedene činjenice i razmišljam koliko je realno danas spremnosti iskazano, ne kroz floskule između sebe, već u stvarnim dijalozima sa učenicima, sve zavisno od dobi i temi koju počinjemo otvarati na časovima, sesijama, radionicama i medijskom prostoru.

Jesmo li zaledili sve dalje dubine razgovaranja sa onim proklamovanim i istrošenim zaključcima o neučenju lekcija i zapisanih definicija?

Nismo jedini izvor informacija koje dopiru do mladih.

- Djeca danas ništa ne uče!

Na ovo sam nekoliko puta smjelo postavila pitanje :

- O čemu?

Da!

Koliko praznog prostora jezdi u ovoj činjenici kad znamo da djeca danas, posredstvom svih digitalnih tehnologija, koje smo nenaučeno spremni usmjeriti na segmente svoga znanja i učenja i sprovoditi modernizaciju nastave u pravom smislu ovih pojmova?

Već ovdje postajemo drski sagovornici, čak nam se stavljaju oreoli i nepoštovanja onih koji misle da je njihovo vrijeme u obrazovanju na izmaku i da je kasno da se prilagođavaju ovim temama. Absurd je u tome što ovim temama ne možemo da se prilagođavamo, već o njima treba surovoj

realnosti svih negativnosti govoriti hrabro i znalački, ne bojati se pričati o tome jer...

... jer, vjerujte mi, ništa ne postižemo ako u sobi ugasimo svjetlo, stvari u njoj ostaju iste. Ne gube se! Samo ih pokriva mrak u kojem možemo polomiti se ako po njemu hodamo misleći da je sve u sobi prazno, čisto i na svome mjestu, ako neki premet i postoji!

Ako upalimo svjetlo i do drugih će dopirati tračci one spoznaje da mrak nije baš sav crn, već da u njemu postoje i luč, i fenjerčići, i baterije i svjetionici koji ga ne čine potpunim, već ga čine scenom kroz koju i svjetlost ima svoju vlastitu manifestaciju.

Zagrebeno li samo malo ispod kajmaka uzvarenog mlijeka, ispod slatke korice na pudingu od vanilije, ispod loše nanesenog laka i farbe, shvatit ćemo da sve te korice i slojevi imaju svoje nutrine, dubine i mase, mnogo prostranije od one površnosti koja nam se čini nedodirnuti i glatka.

Zaorljamo li rasprave o važnim temama u toku časa kulture usmenog stvaralaštva, shvatit ćemo o kolikoj dozi nekulture, nesavršenstva, neobrazovanosti i neodgoja, nepoštivanja i svih ostalih negacija i negativnostima se našim učenicima iskreno razgovara.

Pri tome žele da saslušaju, ali i budu saslušani, bez imalo ugnjetavanja i stižavanja.

Ako ovako postavimo stvari, otvoreno i ne bojeći se sfera razgovaranja, te saznamo njihove stavove, njihove granice i ono do čega i koliko su već stigli u svojim godinama savremenog odrastanja, lakše ćemo riješiti i moguće, nadolazeće nedoumice, trileme i problemske situacije i u odgojnim, ali i obrazovnim prostranstvima.

Odrasli koji svoje neznanje kriju ušutkujući sama pitanja od strane učenika postaju veće tabu teme od one koju je trebalo stvarno i lijepo razmotriti, uvažavajući sve floskule o njoj.

Ljudi ne shvataju, i u porodičnom, i pedagoškom, i socijalnom miljeu, da današnja djeca ne žele tabue o kojima se ne razgovara. Granicu, sigurno, ako se postavimo prema njima da umijemo o svomu razgovarati uz podršku i učenje, oni sami u poštovanju sagovornika imaju.

Nije mi teško napisati da su u tome mnogo kulturniji i bolji od mnoštva odraslih koji se samim negiranjem tema ponašaju nedoraslikje od maksuma koji širom otvorenih očiju uče, spoznavaju svijet i život i kroz porodicu, rodbinske i drugarske odnose, pa kroz odrastanja u svim nivoima svog obrazovanja, sve do zrelosti u kojoj ne prestaje nikad to spoznavanje.

Zato, nemojte kriti pod tepih, nemojte ostavljati svjetlo ugašeno i nemojte zatvarati vrata vlastitog uma jer nećete uspijevati nikad pozatvarati i vrata srca, duše, uma onih koji žele da saznaju, nauče i žele postizati umijeća u onim segmentima i temama koji ih inspirišu i zanimaju.

Ne limitirajte ono što vidi beskrajnost! Što prije ovo shvate oni na kojima ne ostaje svijet, već odlazi od njih, imat će prilike bar realistično sagledavati sve i imati jasniju sliku o protoku civilizacije koja ide dalje, svojim tokovima, nesputana neznanjima.

Zbog svega navedenog, oslušajte o čemu istinski učenici žele da razgovaraju i nećete imati potrebe strahovati.

Čak ćete se iznenaditi nivoima znanja koje pokažu.

Nisu sve to „gluposti“ koje im ne trebaju.

Djeca i mladi su intuitivni i znaju razborom odvagati gdje koja i kakva priča pristaje. Samo im dajte mogućnost da porazgovaraju!

Ne zatvarajte tabuima vrata kulture dijaloga!

Budućnost ne želi ostati zamandaljena!

Tags

Istraživanje i stvaranje

Collections

Publikacije i priručnici

Objava